

החלטת וועדת המשמעת לפי סעיף 44(א) לפקודת הרופאים

(נוסח חדש) התשל"ז - 1976

בעניין:

הקובל: משרד הבריאות

ע"י ב"כ עו"ד שר לב

נגד

הנקבל: דר' שמעון מימון, רופא בעל רישיון [REDACTED]

ע"י ב"כ עו"ד רובין ועו"ד בונר

דו"ח הוועדה בענין אמצעי ענישה

לאחר שמיעת ראיות, מצאה הוועדה להמליץ להרשיע את הנקבל, דר' שמעון מימון, בהתנהגות שאינה הולמת את מקצוע הרופא.

סיפור המעשה שהוליד את הקובלנה נגד הנקבל הוא סיפור של רופא מוכשר, מומחה, כמעט יחיד בתחום חדשני, שהגיע לידי מערכת יחסים עכורה עם עמיתיו ביחידה ובבית החולים.

התמונה שנגולה בפנינו, אגב שמיעת הראיות, היא של רופא, אשר בצד היותו רופא שכל הסובבים אותו היללו את יכולותיו המקצועיות ("פנומן", "מציל חיים") ואת מסירותו לחוליו, התקשו עמיתיו לעבוד עמו בשיתוף פעולה. האישיות המורכבת של הנקבל ויחסיו המעורערים עם הסובבים אותו, הביאו אותו במקרה זה להתנהגות שאינה הולמת רופא ועל אחת כמה וכמה, רופא במעמדו.

לאור הראיות שהובאו בפנינו מצאנו לנכון לקבוע כי התנהגות הנקבל כלפי עמיתים למקצוע, כמו פרופ' קונסטנטיני, עמו עבד באורח שוטף וכן התנהגותו כלפי רופא צעיר, דר' ספדי, אשר ביקש את עזרתו, במצב רפואי מורכב של ילד בן משפחתו – ראויה לכל גנאי.

התנהגות הנקבל הביאה את פרופ' קונסטנטיני, לאור היתקלויות קודמות עם הנקבל, שלא לאשר העברת הילד מבי"ח העמק לבי"ח איכילוב, וזאת בהעדר הסכמה של הנקבל לטיפול בו ובמקום זה תיאר את העברתו למומחה מקביל בית חולים אחר, לפרופ' חוסה כהן בבי"ח הדסה.

לפי הראיות שבאו בפנינו, לא הייתה זו הפעם הראשונה בה התנגח הנקבל עם פרופ' קונסטנטיני, גם לא האירוע הראשון למאבקי אגו בין הנקבל לעמיתים אחרים באיכילוב.

דברים אלה הובאו בפנינו לא רק מפי עדים מטעם הקובל אלא הושמעו, בחריפות רבה, ע"י הנקבל עצמו בעדותו בפני הוועדה.

כפי שכבר כתבנו, בדו"ח הוועדה המנתח את הראיות, קשה להתעלם מהכעס התוסס בנקבל כנגד הנהלת איכילוב ונגד פרופ' קונסטנטיני בכל זה, בעיקר על רקע חלוקת סמכויות ואת התרשמותנו כי יתכן שכעס זה העבירו על דעתו. לעניין זה די היה בעדות הנקבל עצמו, כדי להבין כי הוא מסוכסך קשות עם מנהלים, עמיתים וכפיפים, בין היתר על רקע תחושתו כי לא ניתן ביטוי ניהולי הולם לכישוריו המקצועיים הייחודיים.

כל רופא חייב לנהוג באורח ההולם את ערכי הרפואה, ורופא בכיר במעמדו של הנקבל, הנמצא בחזית מקצועית ייחודית, אחד מני מעטים – על אחת כמה וכמה.

בנסיבות אלה – ראויה התנהלותו של הנקבל במקרה זה לכל גינוי.

לאחר קביעת האחריות באו בפנינו טיעוני הצדדים לעניין אמצעי המשמעת הראויים. לפי בקשת הצדדים הוגשו טיעוניהם בעניין זה בכתב.

בכ' הקובל מבקש להטיל על הנקבל עונש התליית רישיון למשך 6 חודשים וטעמיו -

יש להחמיר עם הנקבל לאור העובדה כי סירב להתייחס כראוי לפניות גורמים מקצועיים בכירים ומשפחה, חרף תחושת הלחץ שהועברה אליו ע"י הפונים.

לאמור לעיל מצטרפת העובדה שהנקבל ניצל את מיומנותו הייחודית לניהול מלחמות חורמה מיותרות אף על חשבון חולים, מלמדת על חוסר שיקול דעת, פזיזות וכשל מוסרי של מי שצריך היה לשמש דוגמא לאור בכירותו במערכת.

העובדה כי הנקבל סירב להתייחס כראוי לפניות גורמים מקצועיים בכירים ומשפחה, חרף תחושת הלחץ שהועברה אליו ע"י הפונים.

הנקבל לא הפנים את הכשל בהתנהלותו והראיה לכך – אי הבעת חרטה והעובדה כי הוא ממשיך לטעון לקטניה שרמו נגדו מנהל בית החולים בתמיכת משרד הבריאות.

הצורך בהרתעה ובבניית אימון הציבור.

ב"כ הנקבל, מציעים כי נמנע מהטלת כל אמצעי משמעת.

לטענתם, כך ראוי בשל פגמים שנפלו לטענתם בהמלצת הוועדה בניתוח הראיות על ידה ובשל העדר סמכות לדון ביחסים קולגיאליים; לאור התנכלות מנהל בית חולים איכילוב והתנכלות משרד הבריאות לנקבל וכן לאור כישוריו של הנקבל, יכולותיו המקצועיות הברוכות ותרומתו לבית החולים ולחולים כפי שמלמדים מכתבי תודה של חולים בהם טיפל במסירות ובהצלחה תוך הפעלת מלוא יכולותיו המקצועיות.

כן מתבקשת הימנעות מהטלת אמצעי משמעת על מנת לאפשר לנקבל לשקם את יחסיו עם הנהלת איכילוב לאחר חילופי מנהל בית החולים.

לאחר שנתנו דעתנו לכלל הנסיבות מצאנו לנכון לדחות את שתי ההמלצות ולהמליץ על נזיפה.

בעשותנו כן שקלנו את הנסיבות הבאות לחומרא ולקולא:

הנקבל נתבקש להבטיח שיתוף פעולה לטיפול בילד קטן, במצב רפואי מורכב, על סף שיתוק, שהיה מאושפז בבית חולים אשר לא יכול היה לתת לו את הטיפול המקצועי הנדרש ולכן ביקש את העברתו לבית חולים איכילוב.

הרופא היחיד באיילוב שבאותה נקודת זמן היה המתאים לאבחן ולהמליץ על טיפול הראוי בילד היה הנקבל.

הנקבל סירב לבקשה לתת דעתו על מצב הילד בבית החולים ובסירובו לבקשות שהופנו אליו לא פעל בהתאם לטובת החולה שהעברתו נתבקשה וחסא בהתנהגות לא קולגיאית כלפי רפאים עמיתים והכל בגלל מריבות "אגו".

לא התעלמנו מהעובדה כי החולה לא היה בפני הנקבל ולכן לא ידע מה מצבו לאשורו, אך מאידך כל שנתבקש ממנו היה לראות את החולה, לאבחן ולתת המלצה טיפולית ולספל בו אישית ככל שהאבחון יעלה כי זה הדבר הנכון לעשות.

אנו לוקחים בחשבון לקולא כי איננו יודעים כיצד היה הנקבל מתנהג לו היה הילד מובא לב"ח איכילוב ואין בפנים כל ראייה כי לו היה פרופ' קונסטנטיני מורה על העברתו לאיכילוב היה הנקבל מממש את איומיו ונמנע מלאבחן את הילד ולהעביק לו את הטיפול הראוי.

אף שאין זו עובדה המקפת לזכות הנקבל - לוקחים אנו בחשבון כי בסופו של דבר, לאור החלטתו של פרופ' קונסטנטיני ושיטת הפעולה של פרופ' חוסה כהן מבי"ח הדסה, זכה הילד לטיפול של מומחה ראוי, וכי לא באה בפנים כל ראייה על קשר סיבתי בין התנהגות הנקבל להחמרה כלשהי במצבו של הילד.

מאידך, לחומרא, איננו מתעלמים מן העובדה כי הנקבל לא הפנים את הפסול שבהתנהגותו והמשיך להאשים את כולי עלמא בהתנכלות כלפיו.

כלל של דבר-

שיוויון לנגד עינינו את כלל נסיבות המקרה, את העדויות בדבר אישיות הנקבל והתנהלותו באירוע נושא הקובלנה ובכלל, את מסירותו כרפא בדרך כלל וכן את קביעותינו כי לא הוכח שהתנהלות הנקבל גרמה להחמרה במצב הילד וכן כי התנהגותו לא נבעה ממניע כספי;

שיוויון לנגד עינינו את התנהגות הנקבל וסטייתו מהערכים המצפים מרפא, את הצורך בשמירה על מקצוע הרפואה, על התנהלות העוסקים במקצוע לטובת הציבור ושמירה על אמונו במערכת הרפואה הציבורית.

בחננו את כל אלה לאור נורמות הענישה המהגות בפסיקת הדין המשמעת.

שילוב כל אלה הביאנו בסופו של יום, לא בלי התלבטות, להמליץ להסתפק בענישה של נדיפה.

אם מקווים כי הנקבל יפיק את הלקח הנדרש מהאירוע ותמצא הדרך למיצוי יכולותיו המקצועיות בלא מלחמות אגו מיותרות,

28/1/2016

פרופ' זבי שטרן

נציג הסתדרות הרופאים, חבר

ד"ר ורד צורא

יו"ר

ד"ר שילבר, ע"ד

נציגת היועץ המשפטי לממשלה, חברה